

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 502/2018-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Borisom, Bučany 377, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 208/2015 za účasti Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 208/2015 porušené boli.

2. [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je mu Okresný súd Nové Mesto nad Váhom p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom je p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] [REDACTED] trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Borisa, Bučany 377, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Borisom, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 208/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu sa žalobou podanou 10. apríla 2015 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí Disciplinárnej komisie Mestskej organizácie Slovenského rybárskeho zväzu Piešťany ako prvostupňového orgánu, Výboru Mestskej organizácie Slovenského rybárskeho zväzu Piešťany ako odvolacieho orgánu a Prezídia Rady Slovenského rybárskeho zväzu ako dovolacieho orgánu. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že okresný súd napriek jeho telefonickým urgenciám nenariadil v predmetnej veci žiadne pojednávanie. Od podania žaloby do podania sťažnosti ústavnému súdu ubehli viac ako tri roky bez toho, aby okresný súd vo veci vydal

meritórne rozhodnutie. Sťažovateľ preto vyčíta okresnému súdu nečinnosť a okrem vyslovenia porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 € a priznania náhrady trov právneho zastúpenia. Výšku finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodnil svojimi pocitmi obmedzenia osobnej slobody a poškodenia svojho mena a povesti v spoločnosti.

3. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vydal tento nález:

„1. Základné právo priznané sťažovateľom Ústavou SR podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, jej právo dané Európskym dohovorom o ľudských právach a základných slobodách podľa čl. 6 ods. 1 a postupom Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom vo veci sp. zn.:4C/208/2015 zo dňa 10.04.2015 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v Novom Meste nad Váhom prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn.:4C/208/2015 zo dňa 10.04.2015 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, priznáva sťažovateľovi za porušenie jeho základného práva primerané finančné zadosťučinenie 5.000,- Eur. Okresný súd v Novom Meste nad Váhom je povinný vyplatiť zadosťučinenie vo výške 5.000,- Eur činenia do jedného mesiaca odo dňa vyhlásenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v sídle Ústavného súdu Slovenskej republiky na účet sťažovateľa.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 325,42 €, ktorú je Okresný súd v Novom Meste nad Váhom povinný vyplatiť advokátovi JUDr. Jozefovi Borisovi, do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu v sídle Ústavného súdu Slovenskej republiky na jeho účet.“

4. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 502/2018-13 z 13. septembra 2018 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 208/2015 zistil tento priebeh napadnutého konania:

- Dňa 10. apríla 2015 podal sťažovateľ žalobu na okresnom súde.
- Dňa 15. mája 2015 okresný súd vyzval sťažovateľa na doplatenie súdneho poplatku za podaný návrh.
- Dňa 4. júna 2015 sťažovateľ doplatil súdny poplatok podľa pokynov okresného súdu.
- Dňa 28. septembra 2016 doručil okresný súd žalobu protistrane na vyjadrenie.
- Dňa 15. novembra 2016 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe, v ktorom žalovaný okrem iného namietal miestnu príslušnosť konajúceho súdu.
- Dňa 18. januára 2017 bol predmetný spis pridelený do iného senátu.
- Dňa 2. júna 2017 vyzval okresný súd sťažovateľa (žalobcu), aby sa vyjadril k podaniu žalovaného.
- Dňa 13. augusta 2018 vydal okresný súd uznesenie, ktorým vec postúpil vecne a miestne príslušnému súdu (Krajskému súdu v Trnave).

6.1 Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval prípisom z 2. októbra 2018 predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k vecnej stránke prijatej sťažnosti a k možnosti upustenia od ústneho verejného pojednávania vo veci.

6.2 Dňa 23. októbra 2018 bol ústavnému súdu doručený prípis predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 530/18 zo 16. októbra 2018, v ktorom zhrnula doterajšie procesné úkony okresného súdu v predmetnej veci, z ktorých posledný bol postúpenie súdneho spisu Krajskému súdu v Trnave 24. septembra 2018, a k vecnej stránke prijatej sťažnosti uviedla: *„Na základe analýzy jednotlivých úkonov súdu a účastníkov v predmetnej veci konštatujem, že pri jej vybavovaní došlo k prieťahom. Tieto vyplývali predovšetkým z tej skutočnosti, že sa zmenil zákonný sudca, ktorý vec pôvodne vybavoval a keďže uvoľnené miesto bolo nahradené až po viac ako roku, jeho nevybavené veci boli prerozdelené medzi ostatných sudcov vybavujúcich túto agendu. Personálna situácia na tunajšom súde od jeho vzniku v roku 2008 neumožňovala, aby sudcovia, súdni úradníci*

vykonávali úkony a rozhodovali vo všetkých veciach plynulo a v kratších lehotách. Súd aj v súčasnosti patrí medzi najzaťaženejšie súdy, čo po prerokovaní Správy o výsledkoch revízie vykonanej na tunajšom súde konštatovala aj Súdna rada Slovenskej republiky na svojom zasadnutí dňa 20.12.2016. V uznesení č. 800 odporučila ministerke spravodlivosti vzhľadom na množstvo nevybavených vecí a nápad vecí doplniť stav sudcov na 15, v súčasnosti má súd od mája 2018 13 sudcov a stav vyšších súdnych úradníkov tiež na 15, v súčasnosti má súd 10 vyšších súdnych úradníkov. Vplyv na dĺžku súdnych konaní má aj tá skutočnosť, že v priebehu 5 rokov došlo k odchodu 5 sudcov z tunajšieho súdu, čo si vyžiadalo opakované prerozdeľovanie nevybavených vecí.“

6.3 K prípisu predsedníčky okresného súdu bolo pripojené vyjadrenie zákonnej sudkyne, v ktorom táto taktiež zhrnula procesné úkony okresného súdu. Poukázala na to, že predmetná vec bola zaradená do jej senátu 18. januára 2017, a uviedla, že od pridelenia tejto veci konala plynule a priebežne s ohľadom na počet a náročnosť pridelených vecí v senáte.

6.4 Zároveň predsedníčka okresného súdu vyjadrila súhlas s tým, aby ústavný súd rozhodol o sťažnosti bez nariadenia ústneho pojednávania.

7.1 Ústavný súd následne prípisom z 23. októbra 2018 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby zaujal stanovisko k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu, ktoré mu v prílohe zaslal, ako aj k otázke vhodnosti ústneho pojednávania.

7.2 Na výzvu ústavného súdu odpovedal právny zástupca sťažovateľa 12. novembra 2018, pričom uviedol, že sťažovateľ súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci a že s poukazom na vyjadrenie predsedníčky okresného súdu zotrváva na petite tak, ako bol uvedený v jeho ústavnej sťažnosti.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 208/2015 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11.1 Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

11.2 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

12. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa

právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (napr. § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1), ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti už vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú

- právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje,
- správanie účastníka súdneho konania a
- postup samotného súdu.

Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

16. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd vychádzal z toho, že v konečnom dôsledku okresný súd postúpil vec vecne a miestne príslušnému súdu (Krajskému súdu v Trnave). Ústavný súd konštatuje, že vecnú príslušnosť skúma konajúci všeobecný súd aj bez námietky počas celého konania, miestnu príslušnosť skúma iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí, a výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania. Otázku miestnej a vecnej príslušnosti musí mať súd vyriešenú v každom konaní, pričom toto posudzovanie nemožno považovať za právne zložité. Zložitosť veci preto ústavný súd v tomto prípade nemohol považovať za skutočnosť, ktorá by podstatnou mierou prispela k doterajšej dĺžke napadnutého konania.

17. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu, konštatuje, že správanie s'ťažovateľa ako účastníka napadnutého konania nemalo negatívny vplyv na jeho doterajšiu dĺžku. V doterajšom priebehu napadnutého konania okresný súd riešil len otázku vecnej a miestnej príslušnosti, pričom správanie strán sporu nevytváralo prekážky pre (možný) plynulý postup súdu v napadnutom konaní.

18.1 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní. Z doterajšieho priebehu napadnutého konania opísaného v bode 5 odôvodnenia tohto nálezu vyplýva, že došlo k dvom výrazným obdobiam neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu (obdobie od 4. júna 2015 do 28. septembra 2016 v trvaní 1 roka a 3 mesiacov a obdobie od 2. júna 2017 do 13. augusta 2018 v trvaní 1 roka a 2 mesiacov), keď okresný súd nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty strán preskúmaného súdneho konania. V napadnutom konaní teda došlo k neodôvodnenej

nečinnosti okresného súdu v celkovej dĺžke 2 rokov a 5 mesiacov, čo možno vo vzťahu k následnému riešeniu, ku ktorému pristúpil okresný súd (postúpenie veci miestne a vecne príslušnému súdu), ktorý nekonal vo veci väčšinu času, odkedy sa vec nachádza na súde, považovať za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

18.2 Vo vzťahu k argumentácii predsedníčky okresného súdu, že dôvodom priet'ahov v napadnutom konaní je personálna situácia na okresnom súde ústavný súd uvádza, že v podobných súvislostiach už viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03, II. ÚS 140/2017), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohli len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

19. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 208/2015 porušené boli (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

20. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

21. Ústavný súd poukazuje na to, že podľa vyjadrenia predsedníčky okresného súdu bol súdny spis v napadnutom konaní 24. septembra 2018 postúpený Krajskému súdu v Trnave. Z uvedeného dôvodu nevyhovel sťažnosti v tej časti, v ktorej sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku tohto nálezu), pretože takýto príkaz uložený okresnému súdu v aktuálnej procesnej situácii nemá žiadne opodstatnenie.

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

23. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

24.1 Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

24.2 Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

25. Sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €. Ústavný súd sa nestotožňuje s významom predmetu sporu pre sťažovateľa, ako ho on sám

vykreslil. V prvom rade ústavný súd podotýka, že sankciou, ktorej zrušenia sa sťažovateľ domáha v napadnutom konaní, je disciplinárne opatrenie spočívajúce v nevydaní povolenia na rybolov po dobu 3 rokov a náhrada trov tohto disciplinárneho konania vo výške 7 €. Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa neidentifikoval v už uvedenej sankcii obmedzenie osobnej slobody, pretože za súčasť osobnej slobody nemožno považovať nárok na vydanie povolenia na rybolov. K tvrdenému poškodeniu dobrej povesti sťažovateľa vo verejnom živote už uvedenou sankciou nemá podľa názoru ústavného súdu rýchlosť prejednaní veci pred súdom bezprostredný význam, pretože sťažovateľ nemá nárok, aby všeobecný súd jeho žalobe vyhovel (ako zrejme sťažovateľ pri vyčíslení výšky žiadaného primeraného zadost'učinenia nesprávne predpokladal). Sťažovateľ totiž neuviedol, v akom kontexte by bolo poškodenie jeho povesti a dobrého mena menej závažné, ak by všeobecný súd napríklad rozhodol o jeho žalobe síce bez zbytočných priet'ahov, ale negatívne. Ústavný súd preto, prihliadnuc na skutočnosť, že význam napadnutého konania pre sťažovateľa bol v skutočnosti zanedbateľný, ale zároveň s ohľadom na to, že v napadnutom konaní došlo k neodôvodneným a zbytočným priet'ahom, ktoré objektívne viedli k právnej neistote sťažovateľa v napadnutom konaní, priznal sťažovateľovi sumu 500 € (bod 2 výroku tohto nálezu).

26.1 Podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania zo svojho.

26.2 Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

27.1 Sťažovateľ tiež žiadal o náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním právnym zástupcom. Sťažovateľ si uplatnil úhradu trov konania v sume 478,92 € za tri úkony právnej služby.

27.2 Ústavný súd priznal právnemu zástupcovi sťažovateľa náhradu trov konania podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z.

o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2018 v sume 153,50 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a náhrady hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 9,21 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo predstavuje súčet v sume 325,42 €. Ústavný súd nepriznal právnemu zástupcovi sťažovateľa odmenu za tretí úkon právnej služby – odpoveď na výzvu ústavného súdu z 12. novembra 2018, pretože v tomto podaní sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril iba súhlas s tým, aby ústavný súd rozhodol o sťažnosti bez nariadenia ústneho pojednávania a zotrval na petite, ktorý formuloval už vo svojej ústavnej sťažnosti. Takéto podanie ústavný súd nemohol vyhodnotiť ako úkon právnej pomoci v konaní pred ústavným súdom, ale iba ako procesnú súčinnosť pred vydaním rozhodnutia. Celková suma náhrady trov konania za 2 úkony právnej služby podľa už uvedených ustanovení vyhlášky preto predstavuje sumu 325,42 €.

27.3 Priznanú náhradu trov konania je okresný súd s poukazom na § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (bod 3 výroku tohto nálezu).

28. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezou uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2018